

R . S . G R E Y

Scoring  
testcsele  
Wildier

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2016

*Az indie közösség csodálatos olvasóinak és bloggereinek.*

# 1. FEJEZET

**M**EGCSALTAK ELŐSZÖR, MEGCSALTAK MÁSODSZOR... senki többet harmadszor? Hogy a fenébe juthattam odáig, hogy az utóbbi *két* pasim közül mindkettőt azon kaptam, hogy megcsalnak? Nem, nem *egymással* csaltak meg, bár ha jobban belegondolok, az még szánalmasabb lett volna, de legalább bevehettek volna harmadiknak, vagy valami.

A valóság ennél sokkal rosszabb volt.

– Ejha! Igazi öröm, ha ilyen látvány fogadja az embert! – jegyeztem meg csípősen Josh hálósobájának ajtajában állva. Josh és az ismeretlen lotyó felkiáltottak, majd szétrebbentek az ágyon, mire Josh tengerészkek takarója a földre csúszott. Találkozott a tekintetünk, és egy másodpercre szomorúság fogott el arra a gondolatra, hogy többé nem élvezhetem e meleg, barna szempár figyelmét, de aztán, ahogy kezdtem felfogni az elem táruuló látványt, szinte arcul ütött a valóság.

A srác, akivel négy hónapja járok, megcsal. Nem, basszus, ez így nem egészen igaz. Az a srác, akivel *négy éve vagyunk haverok, és négy hónapja jöttünk össze*, megcsal.

– Kérlek, miattam ne zavartassátok magatokat, én csupán Josh *barátnője* lennék, vagy mi – sziszegtem oda a csajnak, és megpróbáltam lehiggadni. Köztudott volt rólam, hogy akkor is könnyen berágtam, ha jó napom volt, szóval ez még csak a bemelegítés volt.

Josh sötétbarna haját valószínűleg a csaj borzolta össze. A srác szájalomra méltóan festett, mégis jóképű volt. A lányt csak egy pillanásra méltattam. Csak annyit fogtam fel belőle, hogy platinaszőke haja van. Valószínűleg azért a hajára figyeltem fel, mert annyira rikító színe volt, hogy csupán ez tudott áthatolni a szaruhártyámon. Először ellopja a pasimat, aztán meg tönkreteszi a látásomat is. Hát ez igazán csodás!

Ezek szerint annyira rosszul ismerem az embereket, hogy képtelen vagyok megkülönböztetni a rosszfiúkat a jóktól? Nem. A szomorú tény az, hogy olyan pasikért vagyok oda, akik nem tudják a gatyájukban tartani a farkukat. Szerintem pontosan tudjátok, kikről beszélek. A fiatal és észbontóan jóképű típusról.

– Kinsley! Ez nem az...

– ...aminek látszik – fejeztem be a mondatot. – Ezt nevezem, Josh! Tudod, Trey is ugyanezzel védekezett, de ő nem vágott olyan bűnbánó képet, mint te. Komolyan mondom, remek színészi alakítás! – Szigorú pillantást vetettem rá, és megtapsoltam. Összecsattanó tenyereim hangját visszaverték a falak. Ideje volt távoynom.

Egy másik sráccal és egy másik csajjal már átéltem ugyanezt a jelenetet, és akkor is olyan gyomorszorító érzés fogott el, hogy legszívesebben ott helyben összegörnyedtem volna. Ehelyett bemutattam nekik, majd megfordultam, és visszamentem a nappaliba, hogy magamhoz vegyem a táskámat.

Mozgólódást és fojtott hangokat hallottam a hátam mögül, de nem fordultam meg.

– Josh, most meg hova mész? Hagyd, hadd menjen, mi még nem végeztünk! – Á, szóval a csaj még nem jutott el a csúcsra. Talán mégiscsak remek időzítéssel érkeztem.

– Kinsley! Várj! – kiáltott Josh. Azt hiszi, hogy ez egy szappanopera?

– Josh, végeztem veled. Ne fáradj! – szoltam vissza, miközben a vállamra kanyarítottam a táskámat.

Megragadta a kezemet, én pedig legszívesebben pofán vágtam volna azt a seggfejet. Tényleg ennyire nehéz hűségesnek maradni? A férfiak fizikailag képtelenek rá?

– Kinsley, én szeretlek, tényleg szeretlek! – Maga felé fordított. Jobb kezével összefogta magán a lepedőt, a másik kezével pedig a karomat szorongatta. A szeme hatalmasra tágult, kétségbeesettnek tűnt. Egy pillanatra megsajnáltam.

Szent ég! Hát megtette, *hát végre kimondta!* És tudjátok, mi a legszomorúbb az egészben? Hogy szerintem nem hazudott. Szerencsétlen flótás tényleg meggyőzte magát arról, hogy szerelmes belém.

– Nos, ha így mutatod ki az irántam érzett szerelmedet, akkor el sem tudom képzelni, hogy mivel bizonyítod a szüleidnek az irántuk érzett szeretetedet.

– Kérlek, hallgass meg, *ez semmit sem jelent számomra!*

Ügyet sem vettem rá. Már felvontam a falat kettőnk közé.

– Köszönöm, Josh, hogy tettél róla, hogy többé ne tudjak bízni egyetlen srácban sem. Hogy fenntartásokkal kezeljem az utánad következőt.

Josh újabb darabot hasított ki a szívemből. Tökéletes testét bevetve kihasználta a naivitásomat és az ártatlanságomat. Amikor megismerkedtem vele, elegendő volt a randizásból, mert a pasim, Trey, akivel hat hónapig jártunk, megcsalt. Történetesen ő volt az, aki elvette a szüzességemet. (Tudom, tudom. Akár egy vigasznak szánt képeslapra

is ráillene, mert annyira klisészerű az egész. *A gimnazista pasid nem tudja a nadrágjában tartani a farkát?... Semmi gond, ide nézz, itt egy cuki, csokornyakkendős kiskutya!*)

És most hogyan tovább? Még a múltkorinál is kétségbeesettebbnek éreztem magam. Itt az ideje, hogy a divatos ruháimat lecseréljem otthonkára és mamuszra. Talán csatlakoznom kellene egy ötven év feletti elvált nők klubjához. Azokhoz a nőkhöz, akik azt vallják, nem kell pasi a boldogsághoz. Egész nap csak kötnek, karib-tengeri körutazásokon vesznek részt, és olyasmiket hangoztatnak, mint: „Én mindig is szerettem étterembe járni, de *Jeff* ragaszkodott hozzá, hogy főzzek neki. Viszont mostantól fogva minden átkozott este étterembe megyek, úgy ám!”

Csak egy a bökkenő: én tizennyolc vagyok, ezért biztosan gúnyolódó hipszternek néznének.

Na, mindegy, majd csak túljutok ezen is.

Josh folyamatosan a nevemet ismételte, miközben kifelé tartottam a lakásból. Egy részem azt kívánta, bár törhetnék-zúzhatnék kifelé menet, de Josh másnap költözött ki, és nem akartam kitolni a főbérelőjével. Ehelyett hátravettem barna hajamat, és elégedetten nyugtáztam, hogy a lábam igazán dögösen mutat a rövidnadrágban.

*Nyugodtan üvöltözz csak, Josh, de én vissza nem fordulok!*

## 2. FEJEZET

— **P**OKOLBÉLI KÍNOKAT SZÜL AZ ASSZONYI MEGVETÉS!<sup>1</sup> – kiáltottam, majd ledöntöttem az este ötödik felesét. A pia lecsúszott a torkomon, de nem éreztem az ízét. A tizenkilencedik születésnapomat ünnepeltük, ezért engedélyeztem magamnak, hogy kicsit kirúgjak a hámból. Arról nem is beszélve, hogy két hete kaptam rajta Josht, hogy megcsal, úgyhogy aznap este „az összes srác rohadjon meg” korszakomat éltem. Nemsokára továbblépek a „tényleg rohadjon meg az összes srác” fázisba, ami a „megcsaltak, ezért most gyászolok” folyamat utolsó fontos lépcsőfoka.

– Hát, Kinsley, szerintem a tequila is legalább olyan pokolbéli kínokat tud szülni. – Emily összevont szemöldökkel nézett rám, majd kivette a kezemből a poharat, és egy pohár vizet tett elém. Ugyan csak pár napja ismertem Emilyt, mégis teljes volt köztünk a harmónia. Ő volt a tipikus félénk kislány a szomszédból, én pedig a totális ellentéte.

---

<sup>1</sup> William Congreve: *A gyászoló menyasszony* (ford.: Szabó Júlia)

Öt újonc került be a Los Angeles-i Főiskola, az ULA női futballcsapatába, Emily és én is közéjük tartoztunk. Június eleje volt, és az edzőtábor másnap reggel vette kezdetét. Tudtam, hogy a tűzzel játszom, ha előző este berúgok, de a felsőéves lányok megnyugtattak, hogy nem lesz semmi gond. Az első napon úgysis általános eligazítás és sok rizsa lesz arról, hogy mit várnak el tőlünk a programban. Az igazi edzés csak a második napon veszi kezdetét.

Emilyre pillantottam. Egyik szememet lehunyva vettem szemügyre. Nagyon csinos volt középhosszú hajával, aminek árnyalata láttán késztetést éreztem, hogy „barack”-nak szólítsam az este hátralevő részében.

– Em, te annyira csinos vagy! Mondtam már, hogy mennyire csinos vagy? Mert nagyon csinos vagy!

Elvörösödött, én pedig elhatároztam, hogy felturbózom a csaj önbizalmát. Isten a megmondhatója, hogy az én magabiztosságomból kettőnek is kitelik. Azt hinné az ember, hogy a két megcsalás jelentősen aláásta az önbizalmamat, de két seggfejnél több kell ahhoz, hogy ne élvezzem ki az egész életemet végigkísérő leplezetlen pillanásokat és flörtöléseket.

Kézen fogtam Emilyt, és bevonszoltam a folyosó végén lévő mosdóba. Egy házibuliba igyekeztünk, és előtte le akartam csekkolni, hogy rendben van-e a sminkem. Hála istennek, a szempillafestékem és a szájfényem érintetlen volt.

– Szerinted tényleg jó ötlet, hogy az első edzés előtt végigbulizzuk az estét? – kérdezte Emily, miközben a makulátlanul tiszta tükörből nézett rám.

Összecsücsörítettem az ajkam, és megfenyegettem az ujjammal.

– Nem lesz semmi baj, és amúgy is: kit érdekel? Ma van a SZÜLETÉSNAPOM! – Olyan sikkantást hallattam, hogy Emily undorodva

fintorodott el. Jesszusom, mennyire különbözünk egymástól! Kíváncsi vagyok, vajon bimbózó barátságunk kitart-e a nyár végéig. Emily a Közép-Nyugatról származott, egy kisvárosból, én pedig LA-ben születtem, és a focista világ berkein belül nevelkedtem.

– Na jó, rendben! Elnézünk abba a buliba, jól érezzünk magunkat, de időben hazamegyünk, hogy ki tudjuk pihenni magunkat edzés előtt! – mondta Emily buzgón bólogatva. Remek, máris kezdek hatni a csajra! – Most komolyan, hogy tudsz ilyen jól kinézni öt feles után? – kérdezte.

Visszafordultam a tükör felé, és tanulmányozni kezdtem a tükörképemet. Tulajdonképpen tényleg jól nézek ki: szív alakú arc, kis orr, telt ajkak, napbarnított bőr és elképesztő, rikító kék szempár. És hosszú, barna haj.

Átlagos magasságú vagyok, és a foci remekül formában tart. A karom formás, és olyan lábam van, mint egy terepfutónak.

– Most viccelsz? Ölni tudnék azokért a szeplőkért! Úgy nézel ki, mint Little Bo Peep, a pásztorlány. – Elnevettem magam. Megragadtam a karját, és megpörgettem, mint egy balerinát. Vajon mennyire lehettem részeg ekkor?

Emily is nevetett pörgés közben, de megbotlott a saját lábában, mire még jobban kitört belőlem a röhögés.

– Mi köze a pásztorlánynak a szeplőkhöz?

Mielőtt válaszolhattam volna, valaki bedörömbölt az ajtón.

– Gyerünk, gólyák! Ha nem indulunk el most azonnal, az összes piát megisszák előlünk!

Erre felkaptam a fejem. Muszáj elmennem abba a buliba! Az az utolsó esélyem arra, hogy jól süljön el a születésnapom. Eddig eléggé siralmasan alakult. Két héttel korábban szakítottam a pasimmal, aki megcsalt, a szüleim is lepasszoltak a hó és az Aspen Country Club

kedvéért, ráadásul minden gimis haverom elköltözött a fősvuli miatt. Úgyhogy vettem magamnak egy szelet olasz krémtortát, és egyedül ettem meg egy kávézóban, kíváncsi tekintetek kereszttüzeiben, miközben rettenetesen magányosnak éreztem magam.

Ez a buli menti meg az estémet, és a legtöbbet kell kihoznom belőle.

– Mutasd az utat, Bo Peep! – kacsintottam Emilyre, majd belekaroltam, és kiléptünk a mosdóból.

Visszamentünk a nappaliba. Végignéztem a lányokon, akikkel a következő négy évben egy csapatban fogok focizni. A legtöbbjükkel már akkor találkoztam, amikor beválasztottak a csapatba. Mind nagyon kedvesnek tűntek, és biztos voltam benne, hogy amint megkezdődik az edzés, sokkal jobban megismerjük egymást.

Csak az idősebb lányokon látszott, hogy problémát jelenthetnek. A csapatkapitány neve Tara volt, és ordított róla, hogy egy szívtelen zsarnok. A barátnői hűséges kis minyonokként loholtak a nyomában, csak kevésbé voltak cukik. Reméltem, hogy Tara jó véleményrel lesz rólam, de a korábbi tapasztalataim nem ezt mutatták. Egyértelmű volt, hogy beválasztanak a csapatba, mert számos focimagazin az év újoncának választott még azelőtt, hogy jelentkeztem volna a főiskolára, tehát biztos voltam benne, hogy Tara is hallott már rólam. Fenyegetést jelentettem az olajozottan működő gépezetére, és ezt világhosszá is tette számomra pár hónappal korábban, amikor megálázott a többiek előtt a válogatón.

Na, mindegy. Ha meg tudok birkózni Tarával, akkor nem lesz semmi gond. Teszem a dolgom, kiválóan focizom, így biztosan nem lesz miért panaszkodnia rám.

\*

– Kinsley, Emily, várjatok meg! – kiáltott utánunk Becca, miközben átnyomakodtunk a bejárati ajtón. Becca is újonc volt a csapatban. Előző nap költözött be a gólyaházba. Ugyan még nagyon kevés időt töltöttünk együtt, de pontosan tudtam, hogy nagyon hasonlóak vagyunk. Becca elképesztően szép volt: csak pár centivel volt alacsonyabb nálam, a szeme mogyoróbarna, a haja ragyogó szőke.

Megfordultam, és bevártam. A közvetlenül a felsőbbrendűeknek fenntartott ház mellett álló, alsóbbrendűeknek fenntartott házból szaladt ki. Mi röviden csak úgy hívtuk őket, hogy a felsőévesek és a gólyák házai.

– Azt hittem, ránk se bagózol – szólaltam meg. Átkaroltam a vállát.

– Nem, dehogy! Csak be kellett szaladnom a házba, hogy elhozzak pár dolgot. – Vigyorogva megütögette a táskáját.

– Aha – bólintottam. Megálltunk a dzsip mellett.

Úgy terveztük, hogy megpróbálunk beférni egy járműbe, hogy megússzuk egy sofőrrel. Nem a legveszélytelenebb utazási mód, de működnie kell.

– Emily, tartsd jól látható helyen a kezedet! – viccelődtem, miközben elnyújtóztam a középső sorban ülő lányok ölében.

– Fúj, Kinsley! – torkolt le Emily. Az autó életre kelt. Emily megnyugtatása végett lenyúltam, és lejjebb húzkodtam szűk ruhám alját, hogy elfedjem a kényes részeket.

– Eddig jól telik a szülinapod, Kinsley? – kérdezte Tara az anyósülésről. Érdekes, hogy míg az újoncok úgy nyomorogtak hátul, mint a heringek, ő meg tudta szerezni az első ülést.

– Igen, eddig remek – hazudtam, és egy mosolyt is megkockáztattam. Nem akartam nála rossz pontot szerezni.

– Igazán? Mert Sofie azt állítja, látott téged egy cukrászdában a campus közelében, ahol magányosan eszegettél egy szelet tortát.

– Szánakozó pillantást vetett rám, még a szemöldökét is összevonta. Nem néztem Sofie-ra, a csapatkapitány-helyettesre, aki éppen vezetett.

– Hát, ez furá... Mert Leonardo DiCaprióval voltam ott. Valószínűleg épp kiugrott a mosdóba, amikor Sofie kémkedett utánam – vágtam vissza, mire mindenki felnevetett, Tarát és Sofie-t kivéve. Tudtam, hogy a kémkedéssel kicsit elvettem a sulykot, de milyen elmebeteg pécéz ki valakit a születésnapján?

– Kémkedni? Vannak ennél fontosabb dolgaink is, Bryant! – vágott vissza Tara, majd visszafordult a szélvédő felé. Nem bántam, ha a csapattársaim a vezetéknévemen szólítottak, de Tara szájából úgy hangzott, mintha kis pisis lennék, holott majdnem egyidősek voltunk.

– Elénekeljük neked a *Boldog születésnapot*, amint odaértünk a buliba! – lelkesedett Becca. Ahogy feküdtem, a derekam pont az ő ölébe került. A többiek helyeselték az ötletet. Jólesett a támogatásuk, mert így egy időre meg tudtam feledkezni Tara piszkálódásáról. Még el sem kezdődött az évad. Túl korai lenne szerezni magamnak egy ellenséget.

Egy közismert dal következett a rádióban. Tara előrenyúlt, és feltekerte a hangerőt, mire mindenki táncra perdült a hátsó ülésen. Becca úgy ropta alattam, hogy fel-le ugráltam. Mivel nem tudtam semmi-  
ben sem megkapaszkodni, elvesztettem az egyensúlyom. A következő mozdulatnál előrelendültem, és bevertem az arcom a sebváltóba.

– Jézusom, Becca, ragassz figyelmeztető jelzést a csípődre! – nevettem el magam, kezemet az arcomra szorítva. Éreztem, hogy lassan dagadni kezd.

– Szent szar, ne haragudj, Kinsley! Amint odaértünk, szerzek neked jeget! – mondta vigyorogva, és visszahúzott az ölébe. Habár az

arcom lüktetett, együtt nevettem Beccával. Tudtam, hogy dinamikus párost alkotunk mi ketten.

\*

Miután megérkeztünk a buli helyszínére, kikászálódunk az autóból, és rendbe szedtük magunkat. Megigazítottam a fekete ruhámat, és megpróbáltam magabiztosan állni a túsarkúban, bár már az öt feles előtt is bizonytalanul tipegtem benne.

– Hogy van az arcod? – kérdezte Emily a lépcsőn felfelé menet.

– Az alkohol miatt semmit sem érzek... De remélem, hogy nem szakadt le a fél arcom, ugye?

Emily elnevette magát, és az ajtó felé lökött.

– Nem, csak egy hatalmas vörös folt virít rajta.

Csodás! A szakításunk óta most először látom viszont Josht, és úgy fogok kinézni, mint akinek behúztak egyet. Felnyögtem, és megpróbáltam lehiggadni.

Még soha nem voltam ezen a hírhedt partin, csak hallottam róla. Los Angeles profi futballcsapatának, az LA Starsnak az újoncai minden évben kibérelnek egy hatalmas házat. Jelszavuk az „eddz keményen, játssz még keményebben!”. Idén Josh is bekerült a csapatba, ezért beköltözött a házba. Szóval biztosan tudtam, hogy itt lesz.

Az LA Stars Amerika legjobb labdarúgócsapata. Tavaly csak ebből a csapatból öten kerültek be a világbajnoki válogatottba, de az utolsó pár percben veszítettek Portugália ellen. Azt már mondanom sem kell, hogy ez az öt srác a világ legjobb sportolói közé tartozik, menő szponzorok állnak a hátuk mögött, és gyakran vendégeskednek beszélgetős műsorokban.

Ahogy beléptünk, puccba vágott emberek hada fogadott: zenészek, hírességek és futballsztárok. A helyiség zsúfolásig megtelt

táncoló emberekkel, de így annál kisebb volt az esély arra, hogy összefutok Joshsal.

– Tanúsítsatok önmérsékletet, lányok! Ne feledjétek, hogy a csapatunkat képviselitek! – figyelmeztetett Tara, majd Sofie-val együtt eltűntek, és otthagytak minket a bejárati ajtóban.

– Ez kész örület! – motyogta Emily. Láttam, hogy rémület ül ki az arcára, ahogy megpróbálja feldolgozni az eléje táruló jelenetet. Biztosra vettem, hogy idő kell neki, míg hozzászokik, mert LA elég nagy falat egy kisváros után.

– Gyere, keressünk jeget az arcomra! – ragadtam meg a karját, és magam után vonsoztam a tömegben. Becca követett minket.

Még tíz óra sem volt, de a parti már a tetőfokára hágott. A ház *minden szegletében* emberek voltak. Lányok és fiúk gabalyodtak össze a kanapékon. Három asztalt toltak össze a sörpöng kedvéért a nappaliban, ahol elég nagy tömeg gyűlt össze. Odaintegtettem néhány lánynak, akiket más csapatokból ismertem. Láttam, hogy oda akar-nak jönni hozzánk beszélgetni, de az arcomra mutattam, és jeleztem, hogy rögtön jövök.

Az egész ház úgy festett, mint egy felturbózott legénylakás. Nyitott és modern, benne az összes elképzelhető high-tech cuccal. Kész kihívás volt keresztülvergődni a nappalin, de nagy nehezen eljutot-tunk a fényűző konyhába. A márványból készült pultok és a korom-fekete készülékek tökéletesen illettek a ház stílusához. Itt ugyan ki-sebb volt a tömeg, mint a nappaliban, de még mindig legalább öt-ven ember állt köztünk és a mélyhűtő között.

– Tudod, mit? Maradj itt, én pedig hozok neked jeget! – Emily fi-noman a pult felé tolt, majd magához vett pár papírtörülőt, hogy le-gyen mibe bugyolálnia a jeget.

A lábam sajogni kezdett a tízcentis magas sarkúban, úgyhogy felültem a pultra. Valószínűleg jobban tettem volna, ha előtte felmértem a terepet, mert amint lezöttyentem, hallottam, hogy az üvegek csilingelve érkeznek a mosogatóba, és röpítőre törnek.

– Hoppá! – vigyorogtam, és a szám elé kaptam a kezem.

– Akit buldózernek hívtak... – poénkodott Becca, és felállította az épen maradt üvegeket.

Az alkohol hatása miatt nem igazán érdekelt semmi. A pultron ülni határozottan jobb volt, mint magas sarkúban állodogálni. Innen fentről elláttam az emberek feje felett. Annyi plasztikázott embert láttam, hogy még a Miss America versenyt is megszégyenítették volna. Bárhová néztem, mindenhol műmelleket és plasztikázott orrokat láttam, de mivel ez itt LA, a nők mindent elkövetnek azért, hogy profi sportolóként tökéletes legyen a külsejük.

– Kinsley, ne dőlj ennyire előre, mert mindjárt leesel! – figyelmeztetett Becca, és megtámasztott, miközben az embereket figyeltem. Akkor tudatosult bennem, hogy mennyire szédülök.

Hátrább húzódtam, combom a hideg pulthoz nyomódott.

– Ja, igen, ezt majdnem elfelejtettem! – mondta Becca, és benyúlt a táskájába.

– Mi az, mi az? – kérdeztem tapsikolva. Az alkohol és a bulihanulat miatt teljesen kifordultam önmagamból. – Talán egy vibrátor? – Olyan hangosan tettem fel a kérdést, hogy páran vigyorogva felém fordultak, én pedig magabiztos mosolyt villantottam rájuk.

– Nem, te bolond! Hanem egy születésnaposnak járó korona. Ezért ugrottam be a házba indulás előtt – válaszolta, és egy rózsaszín, csillogó korona jelent meg a kezében. Hasonlított arra, amit még gyerekkoromban viseltem egy jelmezhez. Azonnal beleszerettem.

– Nahááát, hiszen ez gyönyörűhűű! – jelentettem ki tágra nyílt szemmel, és hagytam, hogy a fejemre tegye a koronát.

Becca elnevette magát, mire én is nevetésben törtem ki. Egyre jobban alakul a tizenkilencedik születésnapom. Inkább vihogjak úgy, mint egy hülye, mint hogy sütit majszoljak egyedül!

– Parancsolj, ez jót fog tenni! – jelent meg Emily, kezében egy rögtönzött jégtömlővel. El is feledkeztem arról, hogy megsérült az arcom.

Elvettem tőle a kis csomagot, és időtlenül rávigyorogtam.

– Mihez is kezdenék nélkületek?

– Hagyok időt kigondolni, mert én most megyek, és megkeresem a mosdót.

– Veled megyek! – fordult Emily felé Becca. – Megkeresem a többi gólyát, és szólok nekik, hogy itt vagyunk, mert szerintem nem tudják elképzelni, hova tűntünk.

– Micsoda? – kérdeztem esdeklő tekintettel. – Mindketten magamra hagytok? – Határozottan szomorúnak éreztem magam.

– Igen. Te csak maradj itt, és jegeld az arcod! Mindjárt jövünk! – kiáltott vissza Becca, majd Emilyvel eltűntek a tömegben. Hát ez jó! Most meg úgy ülök itt, mint egy rakás szerencsétlenség, fejemen egy koronával, kezemben egy zacskó jéggel. De rohadjak meg, ha elveszem! Én egy szülinapos királylány vagyok! Királynői kéztartással integettem minden arra elhaladónak.

– Jól áll neked az a korona! Kérsz egy felest? – szólított meg egy mély hang. Helyes srácok gyűltek körém. Alig voltak idősebbek nálam, és tudtam, hogy aki megszólított, az az LA Stars egyik játékosa. Ha nem lettem volna részeg, még a nevére is emlékeztem volna, de még a sajátomat is alig tudtam felidézni. Kinsley Bryant. Kinsley Bryant.

– Hát, mivel a barátaim magamra hagytak, mert pipilniük kellett... Akarom mondani, bepúderezik az orrukat... Miért is ne? – vontam vállat.

– Ez a beszéd! – mondta a cuki srác, és a kezembe nyomott egy vodkaszelét. Eldöntöttem, hogy Olivernek nevezem el addig is, amíg eszembe nem jut a rendes neve. Amúgy is olyan feje volt, mint egy Olivernek.

– Kicsit nyomd meg a pohár szélét, és akkor a zselé könnyen becsúszik a szádba – mondta, és közelebb lépett hozzám.

Rosszalló pillantást vetettem rá.

– Talán úgy nézek ki, mint egy kezdő? – kérdeztem, és gond nélkül leküldtem a felest. – Nahát! Ez cseresznyés! – közöltem mosolyogva, mire a srác elnevette magát.

Tovább is beszélgettem volna velük, vagy kértem volna még egy felest, de a tekintetem a konyhaajtó felé siklott, és bennem rekedt a szó.

Ott állt ugyanis Liam Wilder.

A tesztoszteronnal töltött, ropogós finomság. Liam Wilder.

Nem gondoltam volna, hogy lealacsonyodik egy ilyen bulihoz. Azt hittem, hogy a napjait különböző jachtokon tölti, ahol csecsemőket keresztel, akikből az érintésére bikinimodellek válnak felnőtt korukra. Nem, Liam Wilder nem pap, szó sincs erről. Ő a focivilág istene. (Meg a közéleté is.)

Jesszusom, ha lehet, így közletről még jobban nézett ki! Magas, izmos, szexi világosbarna haj, és olyan tökéletes arc, ami sírásra készíti az embert. Ő volt az LA Stars sztárja és LA hivatásos rosszfiúja. Nem viccelek. Minden héten arról szóltak a hírek, hogy megint egy modell vagy színésznő oldalán látták kijönni egy bárból. Fiatal, jóképű, és gyakorlatilag bárkit ágyba vihet, akit csak akar. Hát lehet hibáztatni azért, mert kihasználja az adottságait?

A pulton ülve észrevettem, hogy néhányan szeretetéhes kölyökkutyaként loholnak a konyhába lépő Liam nyomában. Ha engem egész nap hívek követnének, bizony találnék nekik elfoglaltságot. „Hé, te, csinálj nekem ebédet, te pedig legyezzess engem azzal a pálmaággal!” Vajon miért nem jelentkezett eddig nálam senki erre a munkára?

Szemével addig pásztázta a tömeget, amíg meg nem látta a csapattársát, azt, akitől az imént a felest kaptam. Majd a pillantása rám siklott. Jézus isten! Itt ülök egy hülye koronával a fejemen, és Liam Wildert bámulom, miközben egy zacskó jeget szorítok az arcomhoz... Nem volt időm cselekedni, mert máris felénk tartott.

Vajon el tudom vele hitetni, hogy csak azért szorongatom a jeget, mert újabban a hisztereknek ez a bevált módszere arra, hogy berúgjanak? Hogy az alkoholt a pórusaimon keresztül szívom fel? Nagy valószínűséggel nem...

A srácok az orrom előtt beszélgettek, de én egy szót sem hallottam. Liamet figyeltem, ahogy keresztülvág a tömegben, és minden erőmmel azon voltam, nehogy kidugjam a nyelvemet. Fekete, rövid ujjú pólót viselt. A bal karján tetoválásokat pillantottam meg. A minta végigkígyózott az alkarján, és tökéletesen illett borzas hajához és világosszürke szeméhez.

Jól van, Kinsley, szedd össze magad!

– Kaphatok még egy felest? – kérdeztem, és megráztam a fejem, hogy magamhoz térjek a Liam okozta kábulatból.

– Szerintem vissza kéne vened a tempóból, kislány. Ha jól látam, az elmúlt öt percben nem voltál köztünk – felelte Oliver mosolyogva.

– Ugyan már, Oliver! Megtagadnál egy születésnapostól egy felest? – szólt közbe az egyik haverja. Aha! Ezek szerint jól emlékeztem a nevére, és tényleg Olivernek hívják.

– Igaza van, hallgatnod kéne rá! – mondtam, és a sráca kacsin-  
tottam.

Nem igazán kívántam egy újabb felest, csak el akartam magam  
foglalni addig, amíg Liam oda nem ér hozzánk. Kiszúrta, hogy bá-  
mulom, így nagy valószínűséggel most azt hitte, hogy egy újabb csaj-  
jal gazdagíthatja a háremét. Persze szívesen lettem volna a háreme  
tagja, de erről neki nem kellett tudnia.

Oliver elment, hogy hozzon még egy kört. Liam ekkor ért oda  
hozzánk.

– Helló, Wilder! – üdvözölték a többiek férfias kézmozdulattal.  
Addig én az ölembé tett kezemet tanulmányoztam. Remek, még  
mind a tíz ujjam megvan.

– Nem vettelek észre. Te is kérsz egy felest? – kérdezte Oliver, és  
mindenkinek adott egy kis műanyag poharat.

Felnéztem, és észrevettem, hogy Liam elkapja rólam a tekintetét.  
Tehát rám nézett! Elidőzött rajtam a pillantása! Hirtelen nagyon  
melegem lett, kivert a víz, és úgy éreztem, sürgősen szükségem len-  
ne egy régimódi legyezőre, hogy hűsítsem magam.

– Nem, ma este nem iszom. És szerintem a születésnapos is ele-  
get ivott.

Tessék?

– Hogy mondd? – förmedtem rá.

– Egyáltalán, szabad neked innod? – kérdezte kételkedve.

Micsoda egy arrogáns seggfej!

Megragadtam a műanyag poharat, és a tekintetemet Liam Wilder-  
re szegezve ledöntöttem a torkomon az italt. A szája sarka felfelé gör-  
bült, én pedig élveztem, hogy provokálom.

Magam elé emeltem az üres poharat, és amikor Liam érte nyúlt,  
hogy elvegye, elengedtem, és a földre esett. Liam szemével követte a

pohár útvonalát, majd ismét rám nézett. Amikor találkozott a pillantásunk, lustán elmosolyodott.

– Szerintem az udvartartásod rád vár. – Oldalra döntöttem a fejem, és a Liam mögött álldogálókra mutattam.

Ügyet sem vetett rájuk.

– Mi történt az arcoddal? – Közelebb lépett hozzám, mit sem törődve azzal, hogy megsérti az intim szférámat. A barátai félkörben álltak körülöttem, de Liam a belépőjével kettévágta a kis csoportot.

A fiúk nevetve vállat vontak, majd arrébb mentek, és újabb kört alkottak. Kettesben hagytak Liammal. A felesek kezdtek megtenni a hatásukat, úgyhogy nem igazán tudtam eldönteni, mi helyes és helytelen.

Liam közelebb hajolt, hogy megvizsgálja az arcomat, nekem pedig eljutott a tudatomig, hogy mit kérdezett.

– Elég hosszú történet, de szerepel benne egy vadul ringó csípő és egy sebváltó.

Elmosolyodott, de nem vette le a szemét az arcomról. A kezével finoman megfogta az államat, és oldalra fordította a fejemet, hogy szemügyre vegye a sérülést. Megpróbáltam uralkodni a légzésemem, amíg a keze a bőrömön pihent.

– Szerintem nem vészes. Azért jegelem, mert engedtem a többiek unszolásának, és így reményeim szerint holnap nem ébredek feldagadt arccal. – Úgy éreztem, muszáj rávennem, hogy tegyen egy lépést hátra. Komolyan mondom, a kölnije felborította a ciklusomat. Minden erőmmel azon voltam, nehogy a pólójába temessem az arcom, és mélyen beszívjam az illatát.

– Igen, szerintem is megéred a következő születésnapod – jelentette ki vigyorogva, és keresztbe tette a karját.

– Ennek örülök. Bár a mostani elég bénán alakult eddig – morgogtam, és csak azután jöttem rá, hogy mennyire szomorúan hangzik, amit mondok, miután már kiejtettem a számon. Hol a fenében időzik Becca és Emily ilyen sokáig? Talán a mosdó átjáró egy másik univerzumba?

Liam félrebiccentette a fejét, és érdeklődve nézett rám.

– Mit kaptál születésnapodra?

*Szerintem téged, és sztriptízelni fogsz nekem.*

– Hát... – mondtam üres kezemet tanulmányozva. – Ezt a koronát? – Kérdésnek szántam, mert nem voltam biztos benne, hogy ajándéknak számít-e. – Anyukám mindig nagy hűhót csap az ajándékom körül, de még nem érkezett meg a csomagja Aspenből.

*Na jó, tényleg nagyon búskomornak hangzom.*

Elgondolkozva méregetett, de nem kommentálta az elhangzottakat. Még szorosabban összefonta a karját, mire a tekintetem szexi tetoválásaira siklott. Mindkét bicepszén tetkó virított, de csak a bal oldalon kandikált ki a pólója ujjá alól. Már így is lenyűgöző látványt nyújtott, de én többet akartam. Fényképekről tudtam, hogy a tetoválások a hátán és a mellkasán is folytatódnak.

– Én megmutatom, ha te is – búgtam kihívóan, és természetesen a tetoválásairól beszéltem.

A tüzzel játszottam, de ez történik, ha túl sokat iszom, és a sors az utamba sodorja a földkerekség legdögösebb pasiját. Ha jó emlékszem, tavaly a People Magazine a világ legvonzóbb férfijének választotta.

– Szerintem nem lenne jó ötlet – felelte.

Ejha! Csípőből visszautasított. Ez még annál is jobban fáj, mint amikor bevertem az arcom a kocsiiban. De akkor miért áll még mindig

ott, előttem, és torlaszolja el az utat a többiek elől? Ennek megfejtése túl nagy falat volt alkoholgőzös agyamnak.

– Megértem, mert most én sem tudnám megmutatni az enyémet – feleltem buja mosollyal.

Liamet meglepte ez a beszólásom, de nyugi, nincs tetoválásom ott lent. Csak a melltartóm mentén. Egy sor fut körbe vízszintesen a karom alatt. De egyértelmű volt, hogy elvetettem a súlykot. Lepillantottam, hogy megbizonyosodjak róla, nem hágom meg éppen a lábát, de semmi ilyesmi nem történt. A fekete ruhácskám egy kicsit feljebb csúszott, és kilátszott alóla napbarnított combom.

– Nem erről van szó – vigyorgott. – Csak holnap kezdek a főiskolai csapat segédedzőjeként, és szerintem ez szabályellenes. Te nem így gondold?

Amint kimondta azt a szót, hogy *segédedző*, a szívverésem kihagyott egy pillanatra.